

Ole Tillan, i dag i 2013 83 år gammel, skriver om sine oplevelser med propelbladet:

Den 27/8 1944 boede jeg sammen med mine forældre i Ørstedsgade i Vejle, og jeg var da 14 år gammel.

Om natten blev vi vækket ved luftalarm, og min far var husvagt, og havde til opgave at vække alle beboere i huset.

Vi hørte kraftig motorlarm og skyderi fra de tyske batterier på Skyttehuset.

Vi boede på anden sal og vort spisestuevindue vendte mod vest. Pludselig så vi et kraftigt lysglimt over Urhøj, og min Far sagde, at det måtte være et flystyrt. Næste dag hørte vi om det i realskolen og straks efter skoletid begav vi os nogle drenge på cykel til området.

Vi så en stor engelsk maskine ligge spredt over en stor mark og skov område.

Vi var nysgerrige og gik ned i resterne af skroget (kabinen) men blev opdaget af tyske vagter, som sigtede på os uden dog at skyde, og de gennede os væk.

Jeg løb ned i skoven og gemte mig, og der lå en løsreven motor med afbrækkede propelblade. Jeg fik hjælp, og vi trak et propelblad væk fra området til en lille bæk, hvor vi gemte den, og dækkede den med blade.

Samme aften lånte jeg af købmanden en 2 hjulet budcykel, og vi var 3 der igen i mørket begav til området.

Der var stadig vagter, men vi sneg os til gemmestedet, hvor vi straks fandt propellen som vi bar gennem skoven over marken op til vejen hvor cyklen var gemt.

I skoven fandt vi også et landingshjul, hvoraf vi skar nogle store stykker gummi, som jo ikke var til at skaffe i 1944 (såler til træsko m.v.)

Op på cyklen og hjemad mod Vejle ad den smalle vej og uden lygte mødte vi pludselig en modkørende tysk bil med soldater (afløsning) og for at undgå at blive set og ramt (propellen fyldte ca. 2 meter i bredden), måtte jeg køre i grøften. Jeg kom endelig ad små mørke gader hjem og ind i gården, hvor jeg informerede min bror Erik om situationen.

Jeg havde jo ikke fortalt mine forældre om mit ærinde.

Min bror bar propellen op ad bagtrappen, og da min far så den, glemte han helt at skælde ud. Vi rengjorde den for jord, og anbragte den på et af det afskårne stykker gummi stående på gulvet i et hjørne af børneværelset.

Der stod den i flere år, indtil en person, som åbenbart havde hørt om den, rettede henvendelse til min far og spurgte om de måtte få propellen overdraget til dekoration på de dræbte flyvers gravsted.

Det accepterede vi, og den blev afhentet, og siden havde jeg ikke set den, før i sept. 83, da den pludselig stod udenfor museet i Vandel. Jeg husker, at det var på tale dengang at placere den på graven, liggende faststøbt med de dræbtes navne indgraveret.

Jeg har nu set det meget smukke monument i Randbøl der er rejst, men vil stadig mene, at propellens rette placering må være på selve graven, som et symbol, idet monumentet kun fortæller navne og faldt ved Vejle 27/8-44.